

DECIZIE Nr. 830/2018 din 13 decembrie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. dd) și art. 11 alin. (1) lit. d) pct. (i) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale

EMITENT: CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

PUBLICATĂ ÎN: MONITORUL OFICIAL NR. 403 din 23 mai 2019

Valer Dorneanu	- președinte
Marian Enache	- judecător
Petre Lăzăroiu	- judecător
Mircea Ștefan Minea	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Livia Doina Stanciu	- judecător
Simona-Maya Teodoroiu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Ionița Cochințu	- magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. dd) și art. 11 alin. (1) lit. d) pct. (i) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Maribo Prodcarn - S.R.L. din București în Dosarul nr. 19.962/215/2015 al Tribunalului Dolj - Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.676D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care menționează jurisprudența Curții Constituționale în materie și arată că prin aplicarea sancțiunilor în discuție are loc o diminuare a patrimoniului operatorului economic, dar aceasta este o măsură justificată obiectiv și rațional de imperativul protejării interesului social și a ordinii de drept.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 28 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 19.962/215/2015, **Tribunalul Dolj - Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. dd) și art. 11 alin. (1) lit. d) pct. (i) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale**, excepție ridicată de Societatea Maribo Prodcarn - S.R.L. din București într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că prevederile criticate sunt neclare, incomplete, lipsite de accesibilitate și previzibilitate și lasă loc arbitrarului. De asemenea, se consideră că nu respectă principiul proporționalității în raport cu fapta sancționată, momentul constatării săvârșirii faptei și obiectivitatea sancțiunii, întrucât proporționalitatea presupune o relație justă între măsura juridică adoptată, realitatea socială și scopul legitim urmărit, ce poate fi analizată prin prisma a trei elemente, respectiv decizia luată, finalitatea acesteia și

situația de fapt căreia i se aplică. Astfel, textul criticat încalcă dreptul de proprietate, libertatea economică și permite arbitrarul, abuzul și excesul în exercitarea atribuțiilor cu care sunt învestiți funcționarii care aplică legea, nesocotind prevederile constituționale referitoare la așezarea justă a sarcinilor fiscale.

7. **Tribunalul Dolj - Secția contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care menționează jurisprudența Curții Constituționale în materie. De asemenea, cu privire la pretinsa încălcare a art. 44, art. 45 și art. 136 din Constituție, arată că niciunul dintre drepturile consacrate de aceste prevederi nu este absolut, ci trebuie exercitat în condițiile legii. Or, măsurile instituite prin normele criticate sunt necesare într-o societate democratică, proporționale cu scopul legitim urmărit și respectă echilibrul între cerințele de interes general ale colectivității și protecția drepturilor fundamentale ale persoanei juridice, astfel că nu se poate reține nesocotirea prevederilor art. 53 din Constituție. În ceea ce privește referirea la art. 56 alin. (2) din Legea fundamentală, aceasta nu are incidență în cauză, întrucât litigiul dedus judecătii nu are legătură cu taxele sau impozitele instituite în sarcina persoanelor juridice. Cât privește celelalte susțineri cu privire la calitatea legii și arbitrarul, precum și la proporționalitatea și obiectivitatea sancțiunii, menționează că acestea sunt chestiuni ce țin de interpretare, coroborare și de aplicare a normelor, fiind apanajul instanțelor de judecată.

8. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul**, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 10 lit. dd) și art. 11 alin. (1) lit. d) pct. (i) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, cu modificările și completările ulterioare. În dinamica legislativă, prin modificările survenite, s-a păstrat soluția legislativă, fiind modificat doar cuantumul amenzilor. Prevederile criticate, în prezent, au următorul cuprins:

- Art. 10 lit. dd): "Constituie contravenții următoarele fapte dacă, potrivit legii penale, nu sunt considerate infracțiuni: [...] dd) continuarea livrării de bunuri sau prestării de servicii după suspendarea activității operatorului economic în punctul de lucru;"

- Art. 11 alin. (1) lit. d) pct. (i): "(1) Contravențiile prevăzute la art. 10 se sancționează cu amendă aplicată operatorilor economici după cum urmează: [...]

d) cele prevăzute la art. 10 lit. e) și dd), cu amendă de la 10.000 lei la 20.000 lei, precum și cu:

(i) confiscarea sumelor încasate, pentru contravenția prevăzută la art. 10 lit. dd);".

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 56 alin. (2) privind așezarea justă a sarcinilor fiscale și art. 136 privind proprietatea.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 a instituit obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale. Astfel, operatorii economici care încasează, integral sau parțial, cu numerar sau prin utilizarea cardurilor de credit/debit sau a substitutelor de numerar contravaloarea bunurilor livrate cu amănuntul, precum și a prestărilor de servicii efectuate direct către populație sunt obligați să utilizeze aparate de marcat electronice fiscale. Acești operatori economici, care în lege

sunt denumiți utilizatori, au obligația să emită bonuri fiscale cu aparate de marcat electronice fiscale și să le înmâneze clienților, cu excepțiile prevăzute de lege.

15. Totodată, ordonanța de urgență conține și o serie de sancțiuni, ca urmare a nerespectării procedurilor prevăzute de cadrul legal în materie, respectiv norme coercitive prin care se instituie sancțiuni contravenționale pentru operatorii economici care nu respectă dispozițiile legale cu privire la obligația acestora de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, în măsura în care, potrivit legii penale, nu sunt considerate infracțiuni. După caz, contravențiile prevăzute la art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 se sancționează: cu avertisment, cu amendă; cu amendă, precum și cu confiscarea sumelor încasate, suspendarea activității operatorului economic la unitatea de vânzare a bunurilor sau de prestare a serviciilor etc.

16. În speța de față sunt criticate prevederile legale potrivit cărora constituie contravenție continuarea livrării de bunuri sau prestării de servicii după suspendarea activității operatorului economic în punctul de lucru [art. 10 lit. dd) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999] și care se sancționează cu amendă aplicată operatorilor, precum și cu confiscarea sumelor încasate [art. 11 alin. (1) lit. d) pct. (i)], context în care autoarea excepției consideră că sunt încălcate dispozițiile constituționale cu privire la dreptul de proprietate, la libertatea economică și la contribuțiile financiare.

17. În ceea ce privește dreptul de proprietate și libertatea economică, Curtea reține că, potrivit prevederilor constituționale, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege, fiind permisă confiscarea bunurilor destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții, potrivit art. 44 alin. (1) teza a doua și art. 44 alin. (9) din Legea fundamentală, iar în virtutea art. 45 din Legea fundamentală accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora în condițiile legii sunt garantate. Așadar, acestea nu sunt drepturi absolute, ci se exercită în condițiile legii.

18. De asemenea, în ceea ce privește sancțiunile contravenționale aplicate în cauza de față, Curtea a reținut că reglementarea sancțiunii principale a amenzii are ca scop protejarea interesului social și a ordinii de drept (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 308 din 13 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 25 iulie 2013), iar reglementarea sancțiunii complementare a confiscării sumelor încasate are ca scop privarea operatorului economic de sumele încasate ca urmare a exercitării activității sale în mod ilicit.

19. Reglementarea unor contravenții și a sancțiunilor aplicabile acestora are drept consecință diminuarea patrimoniului operatorului economic, dar aceasta este o măsură justificată obiectiv și rațional de imperativul protejării interesului social și a ordinii de drept, prin adoptarea unor reguli specifice de preîntâmpinare și sancționare a faptelor care generează sau ar putea genera fenomene economice negative, cum ar fi evaziunea fiscală (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 308 din 13 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 25 iulie 2013, și Decizia nr. 128 din 10 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 6 iunie 2016, paragraful 16).

20. Cu privire la sancțiunea complementară a confiscării reglementată prin textul de lege criticat, în raport cu prevederile art. 44 și art. 136 din Legea fundamentală, Curtea, prin Decizia nr. 535 din 13 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 896 din 15 noiembrie 2017, paragraful 22, a reținut că aceasta reprezintă o sancțiune administrativă care constă în transferul silit al dreptului de proprietate asupra unor sume obținute ca urmare a nerespectării dispozițiilor art. 10 lit. dd) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, respectiv continuarea livrării de bunuri sau prestării de servicii după suspendarea activității operatorului economic în punctul de lucru. Transferul se face din patrimoniul persoanei care a săvârșit fapta prevăzută de legea contravențională în patrimoniul statului, întrucât, potrivit art. 11 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, sumele confiscate potrivit prevederilor ordonanței menționate se fac venit la bugetul de stat.

21. Astfel, scopul urmărit de legiuitor prin reglementarea sancțiunii complementare a confiscării sumelor încasate este unul legitim, și anume respectarea ordinii de drept și a actelor emise de autoritățile administrative, precum și, în principal, privarea operatorului economic de sumele încasate ca urmare a exercitării activității sale în mod ilicit, evitându-se astfel perturbarea concurenței loiale prin recunoașterea unui beneficiu obținut cu încălcarea legii.

22. În acest context, Curtea a verificat dacă în acest caz de limitare a dreptului de proprietate a fost respectat principiul proporționalității, dezvoltat atât în jurisprudența sa, cât și în cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, dacă limitele impuse prin intervenția legiuitorului acestui drept - respectiv reglementarea confiscării sumelor încasate de operatorul economic care continuă să își desfășoare activitatea pe perioada suspendării activității, suspendare dispusă ca urmare a săvârșirii unei alte contravenții, reprezintă o limitare rezonabilă care să nu fie disproporționată cu obiectivul urmărit.

23. Astfel, potrivit principiului proporționalității, orice măsură luată trebuie să fie adecvată - capabilă în mod obiectiv să ducă la îndeplinirea scopului, necesară - indispensabilă pentru îndeplinirea scopului și proporțională, respectiv să existe un raport de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat, ceea ce presupune verificarea existenței unui just echilibru între interesul general și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale individului (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 266 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 19 iulie 2013, și Decizia nr. 662 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 20 ianuarie 2015, paragraful 28).

24. Prin Decizia nr. 535 din 13 iulie 2017, precitată, paragrafele 27 - 34, Curtea a reținut că sancțiunea instituită de textul de lege criticat este adecvată - capabilă în mod obiectiv și abstract să ducă la îndeplinirea scopului pentru care a fost instituită, și anume privarea operatorului economic de sumele încasate ca urmare a exercitării activității sale în mod ilicit, respectiv prin afectarea concurenței loiale și obligarea operatorului economic ca în viitor să respecte prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999, precum și actele emise și măsurile dispuse de către organele fiscale competente în aplicarea acestui act normativ. Totodată, sancțiunea confiscării este una necesară, pentru a înlătura consecința dobândirii unui avantaj obținut în mod ilicit, sumele încasate supuse confiscării provenind din săvârșirea unor fapte antisociale, cu un grad de pericol social apreciat de legiuitor ca fiind crescut. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că Legea fundamentală nu ocrotește și nu garantează dreptul de proprietate privată în legătură cu sumele obținute cu încălcarea legii. Dimpotrivă, Constituția îl obligă pe legiuitor să reglementeze căi/modalități de recuperare a sumelor astfel dobândite, în speță confiscarea sumelor încasate (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 245 din 19 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 546 din 20 iulie 2016, paragraful 60).

25. Referitor la caracterul proporțional al măsurii, Curtea a analizat sancțiunea confiscării sumelor încasate ca limitare a dreptului de proprietate prin raportare la jurisprudența sa și la cea a Curții Europene a Drepturilor Omului. O primă observație privește faptul că sancțiunea confiscării sumelor încasate intră sub incidența celui de-al doilea alineat al articolului 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care permite statelor contractante să adopte legile pe care le consideră necesare pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a "amenzilor". În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că atât amenda, cât și sumele confiscate se subsumează noțiunii de "amenzi" [a se vedea, în acest sens, Decizia de inadmisibilitate din 19 noiembrie 2013, pronunțată în Cauza Electrosan - S.R.L. împotriva României (Cererea nr. 31.931/07), paragraful 16].

26. În ceea ce privește obligația verificării existenței unui just echilibru între interesul general și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale individului, Curtea a reținut că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, obligația de a plăti amenzile poate încălca garanția consacrată în primul alineat al art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dacă prin aceasta se impune o sarcină excesivă sau se aduce atingere în mod grav situației financiare a petentei [a se vedea, în acest sens, Decizia de inadmisibilitate din 19 noiembrie 2013, pronunțată în Cauza Electrosan - S.R.L. împotriva României (Cererea nr. 31.931/07), paragraful 17, și Hotărârea din 18 iunie 2013, pronunțată în Cauza S.C. Complex Herta Import Export - S.R.L. Lipova împotriva României, paragraful 32]. Cu toate acestea, autoritățile naționale sunt cele care decid, în primul rând, ce fel de "amendă" trebuie aplicată, deciziile luate în acest domeniu implicând o apreciere a problemelor politice, economice și sociale, apreciere pe care Convenția o lasă în competența statelor membre, acestea având la dispoziție o largă marjă de apreciere [a se vedea Decizia de inadmisibilitate din 21 martie 2006, pronunțată în Cauza Valico - S.R.L. împotriva Italiei (Cererea nr. 70.074/01), Decizia de inadmisibilitate din 19 noiembrie 2013, pronunțată în Cauza Electrosan - S.R.L. împotriva României

(Cererea nr. 31.931/07), paragraful 17, și Hotărârea din 18 iunie 2013, pronunțată în Cauza S.C. Complex Herta Import Export - S.R.L. Lipova împotriva României, paragraful 32]. Din acest punct de vedere, soluția legislativă criticată se înscrie în "larga marjă de apreciere" a statului.

27. Or, raportat la sancțiunea aplicată autorului excepției de neconstituționalitate, care a fost sancționat contravențional cu amendă și confiscarea sumelor încasate, potrivit art. 11 alin. (1) lit. d) pct. (i) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, pentru săvârșirea unei contravenții prevăzute de lege, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, ce constă în continuarea livrării de bunuri sau prestării de servicii, deoarece nu a respectat sancțiunea complementară dispusă anterior de organele fiscale, respectiv suspendarea activității operatorului economic în punctul de lucru, ca urmare a săvârșirii unei alte fapte contravenționale, ingerința în dreptul de proprietate sub aspectul confiscării sumelor încasate corespunde interesului general circumscris obligației statului de a reglementa măsuri care să descurajeze încălcarea legii și să înlăture consecințele negative care decurg din aceasta.

28. Astfel, sancțiunea complementară a confiscării sumelor încasate, reglementată prin textul de lege criticat, se aplică în ipoteza anterior evidențiată, iar gravitatea sa este justificată de persistența autorului în săvârșirea faptelor contravenționale, precum și de conduita lipsită de bună-credință în privința obligației de respectare a legilor statuate prin art. 1 alin. (5) și art. 57 din Constituție. Faptul că operatorul economic și-a desfășurat activitatea în mod ilicit, iar în cursul acesteia s-a angajat în alte raporturi juridice care au generat drepturi și obligații corelative nu constituie un motiv care să justifice conduita sa contrară legii.

29. Ca atare, din analiza efectuată reiese că sancțiunea confiscării sumelor încasate, reglementată prin art. 11 alin. (1) lit. d) pct. (i) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, raportat la art. 10 lit. dd) din același act normativ, respectă justul echilibru între interesul general și imperativele apărării dreptului de proprietate privată.

30. În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 45 din Constituție, în contextul efectuării controlului de constituționalitate a cadrului legal în materie, Curtea a reținut că stabilirea unor contravenții și a unor sancțiuni corespunzătoare reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului, care dă expresie, în contextul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999, preocupării statului pentru a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1.255 din 25 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 25 februarie 2009). Operatorul economic în activitatea căruia s-a constatat săvârșirea unei contravenții nu poate invoca principiul libertății economice, în condițiile în care acesta nu respectă prevederile legale (Decizia nr. 76 din 2 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2012). Totodată, Curtea a reținut că dispozițiile legale criticate reprezintă norme coercitive, instituind sancțiuni contravenționale pentru operatorii economici care nu respectă dispozițiile legale în materie. Consecința încălcării acestor dispoziții legale o constituie calificarea sumelor respective ca având proveniență ilegală și confiscarea acestora. Astfel, textele de lege criticate dau expresie prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (9) în virtutea cărora "Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii", fiind deci în deplină concordanță cu textele constituționale menționate în susținerea excepției (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 721 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 640 din 7 septembrie 2011, Decizia nr. 308 din 13 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 25 iulie 2013).

31. Astfel, libertatea economică și, subsecvent, libertatea comerțului presupun garantarea dreptului de a desfășura o activitate economică într-un mediu concurențial ale cărui pârghii sunt fixate de stat prin lege. Numai în acest fel concurența va presupune o confruntare loială între operatorii economici care acționează pe același segment de piață și care oferă consumatorilor produse similare. Legiuitorul are astfel obligația să impună reguli de disciplină economică, pe care operatorii economici trebuie să le respecte, precum și posibilitatea de a stabili sancțiunile corespunzătoare pentru nerespectarea lor, aceasta fiind semnificația sintagmei "în condițiile legii" cuprinse în art. 45 din Constituție (a se vedea, ad similibus, Decizia nr. 556 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 15 august 2007). Astfel, veniturile realizate de operatorii economici sunt supuse unui proces de fiscalizare necesar realizării dezideratului cuprins în art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală, potrivit căruia România este stat social. În aceste condiții,

pentru a garanta respectarea prevederilor legale prin care statul a înțeles să disciplineze activitatea operatorilor economici, s-au instituit sancțiuni, textul de lege criticat reglementând în acest sens.

32. Cu privire la susținerea autoarei excepției de neconstituționalitate potrivit căreia prevederile criticate sunt incomplete, lipsite de accesibilitate și previzibilitate și lasă loc arbitrarului, din evaluarea cadrului legal, astfel cum a fost prezentat și analizat mai sus, reiese că prevederile criticate sunt în acord cu criteriile de calitate a legii, astfel cum acestea au fost dezvoltate în jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, prin Decizia nr. 363 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 6 iulie 2015.

33. Referitor la invocarea arbitrarului, abuzului și excesului în exercitarea atribuțiilor cu care sunt învestiți funcționarii care aplică legea în materie, Curtea observă că, potrivit art. 12 din Codul de procedură fiscală - Buna-credință, relațiile dintre contribuabili și organele fiscale trebuie să fie fundamentate pe bună-credință, în scopul realizării cerințelor legii. Mai mult, potrivit art. 12 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, împotriva proceselor-verbale de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii se poate face plângere în condițiile prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, astfel că instanța de judecată este cea în măsură să stabilească dacă faptele și sancțiunile aferente se circumscriu prevederilor legale.

34. În ceea ce privește dispozițiile art. 56 din Constituție, acestea nu au incidență în cauză, întrucât amenzile nu se circumscriu contribuțiilor financiare la care sunt supuși cetățenii în sensul obligațiilor instituite de textul constituțional, aspect ce reiese și din art. 1 paragraful 2 din Primul Protocol adițional la Convenție, potrivit căruia există dreptul statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor, ci sunt sume aferente unor sancțiuni, ca urmare a nerespectării legii.

35. Întrucât nu s-a constatat restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale, se reține că nici dispozițiile art. 53 din Constituție nu au incidență în cauză.

36. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1 - 3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Maribo Prodcarn - S.R.L. din București în Dosarul nr. 19.962/215/2015 al Tribunalului Dolj - Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 10 lit. dd) și art. 11 alin. (1) lit. d) pct. (i) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Dolj - Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 decembrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ionita Cochintu